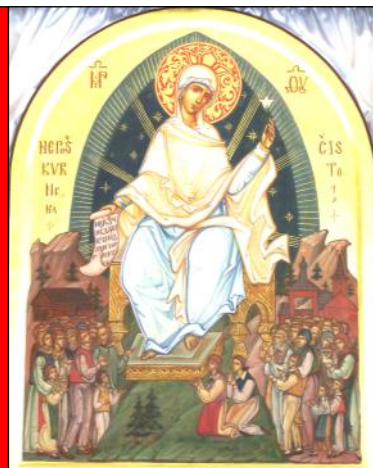

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 15

Správy z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Január - Február 2014

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

Na Bohojavlenie (Zjavenie Pána) sa v Grécko-katolíckej cirkvi svätí tzv. Jodánska voda. Pováčšine sa to robí v chrámoch. Na niektorých miestach sa táto svätenina realizuje na vodných tokoch. Po slávení svätých liturgií na Hore Zvir a v Litmanovskom chráme sme sa stretli pod Zvirom na miestnom potôčiku. Otec Rastislav Janičko po nádherných modlitbách posvätil vodu riečky. Bolo to azda prvýkrát, keď prírodná scenéria bola bez snehu. Veriaci si brali vodu do svojich domov.

Malá púť bola presunutá na druhú januárovú nedeľu. Hlavným slúžiteľom a kazateľom bol o. Marcel Pisio, duchovný správca Hory Zvir. O. Marcel viedol o dva týždne neskôr na Zvire aj duchovnú obnovu na tému modlitby.

Sviatok *Stretnutia nášho Pána, Boha a Spasiteľa Ježiša Krista* 2. februára pripadol na nedeľu

(v západnom obrade sviatok *Obetovania Pána*). Pri obidvoch svätých liturgiách sme svätili sviece, ako symbol Svetla „na osvietenie pohanov“ a všetkých ľudí a bolo myrovanie (pomazanie požehnaným olejom). Od začiatku februára máme na Zvire ikonu Svätej rodiny z príležitosti *Roku rodiny*, ktorú v Prešovskej archieparcii vyhlásil vladyka Ján Babjak.

Na prvú nedeľu po prvom piatku 9.2.2014 sme si okrem slávania malej púte spomenuli aj na zosnulú, šľachetnú, božiu ženu a mamu otca arcibiskupa pani Máriu Babjakovu a na jubilanta otca Františka Dancáka (75 rokov života), ktorý má s Horou Zvir už dlhé roky veľmi úzke osobné aj pracovné puto.

o. Vasil Kindja

Tri roky od krstu pražskej herečky na Zvire

V predchádzajúcich dvoch Zvestiach sme predstavili herečku z pražského Národného divadla Luciu a položili sme jej niekoľko otázok. Prinášame jej ďalšie pohľady.

Lucie s krstnými rodičmi

Vráťme sa ešte ku krstu na Zviru. Je smutne známe, že krstní rodičia sa často rýchlo alebo úplne vytratia zo života ich krstňaťa. Vaši krstní rodičia sú s Vami stále v kontakte.

Pre mňa, krstní rodičia, ktorých som ja dostala naozaj ako dar od Boha, sú moji rodičia. Marienku beriem naozaj ako svoju mamu a Bogdana ako svojho otca. Samozrejme je to v duchovnom pohľade.

Ja si vždy predstavujem taký potenciál, ktorý mám. Predstavujem si sv. Jozefa, Pána Ježiša a Pannu Máriu, potom moji rodičia, ktorí mi dali život – Alenku a Miroslava, a Marienku a Bogdana ako svojich duchovných rodičov. Toto beriem ako základ do môjho života... Oni sa stali skutočne mojimi rodičmi a sú v mojom živote. Marienka sa o mňa stará ako o svoje dieťa. Prijala ma celá jej rodina ako dieťa, takže k sebe patríme.

Podobne aj Bogdan (je Poliak z Nowego Sączu). Kedykoľvek sa stretneme na Zvire, tak viem, že to je o jednom Duchu. Keď sa rozprávame, tak si rozumieme. Jednoducho Duch Svätý vanie v tomto vzájomnom pute. Je mojim otcom a predebatovali sme množstvo, množstvo vecí. Tešili sme sa rôznych pokrokov a z rôznych rozhodnutí a... a tak.

Ako vnímate Nepoškvrnenú Čistotu?

Stretla som tu zopár ľudí, ktorí mi pripomínali to, s čím som tu prišla ja. Ja som sem prišla ako veľmi pomätený, oklamáný človek, veľmi zblúdilý. Vyznávala som anjelov a všeličo... Za tým sa skrývala túžba po Bohu, ale išlo tam o množstvo bludov a omylov, ktorým som verila. Samozrejme som sa toho zriekla. A stretla som aj tu ľudí, ktorí prichádzajú s podobným. A v prvých chvíľach som mala pocit, že musím odsúdiť to zlo, s ktorým prichádzajú. Potom mi došlo, že Nepoškvrnená Čistota je úžasná v tom, že chce urobiť poriadok v životoch nás všetkých. Preto všetkým týmto ľuďom prajem, aby neboli polovičatí, ale aby skutočne nechali Pannu Máriu Nepoškvrnenú Čistotu, aby zaúradovala v ich životoch. Viem, že je to o slobodnej vôli každého. Ale prajem im, aby sa dokázali zriecť, toho, že majú pravdu a skúsili si priznať, že môže byť aj iná pravda. Myslím si, že je oveľa dôležitejšie stretnúť sa s Pravdou, než ju vlastniť za každú cenu. A tak týmto ľuďom prajem vôľu a silu vzdať sa svojich bôžikov a predstáv o tom, ako a čo má vyzerať a kto je Boh a aby skutočne, každý deň znova a znova mali silu odovzdať to Panne Márii.

Aký bol pre Vás posledný letný šesťtýždňový pobyt v Litmanovej?

Pobyt sa znova niesol v znamení zápasu. Lebo som si so sebou čosi prinášala. Bolo to aj o smútku aj akýchsi depreziách. Ale som si povedala, čo to má znamenať. Prišla som za Pannou Máriou a Pánom Ježišom a čerpať pokoj a tu musím znášať takéto zápasy. V tú chvíľu to pominulo. A ešte silnejšie, keď som hovorila o tom s ľuďmi a zakúsila som silu spoločenstva a modlitby iných. A začala etapa úplne výnimočného času...

Veľmi má zaujali slová Ivetky, ktorá tu bola cez výročie. Hovorila, že Panna Mária je tu

a teraz a je dôležité, aby sme aj my boli tu a teraz s ňou a pre ňu. V mojom prípade to znamenalo, že Panna Mária vie o všetkom, čo sa vo mne odohráva, a váži si všetko kto sme, kým sme. Vie čo robíme pre ňu a pre druhých. Jednoducho krásny čas, ale bez sladkých emócií. Je to o veľmi hlboko zakorenenom pokoji, radosti a o cene človeka. O blízkosti Boha v našom živote.

Čo ste postrehli na Hore Zvir, čo sa bežne nevidí?

V živote stretáš ľudí, ktorí sú neveriaci, a potom stretávaš ľudí, ktorí sú veriaci. A máš pocit, že tak je to rozdelené. Ale dôležitá vec, ktorá ma tu cez leto sprevádzala je, že nie každý neveriaci je skutočne neveriaci, a že on si zaslúži rešpekt... pretože on v tom globálne patrí Bohu a patrí k nám, k veriacim. A ide iba o to, ukázať mu cestu. Ale, čo bolo pre mňa dôležité, nie každý, kto sa modlí Otče náš, Zdravas Mária, kto sa smeje a kto kľací - bude to znieť teraz veľmi drsne, ale je to moja osobná skúsenosť – neznamená, že ten človek má vždy pravdu, že naozaj uctieva Boha a... Možno to nepatrí do tohto rozhovoru, ale mne to príde také dôležité z mojej skúsenosti. Viem, že mnoho kresťanov má v sebe taký manipulatívny postoj toho, že ti niečo poviem, a keď ty to neurobiš a nebudeš brať vážne, tak ako to, veď je to Božia pravda a ty takto miňaš Boha. Ale to nie je pravda. My máme svoj osobný vzťah k Bohu a on každému z nás hovorí, čo od nás chce. Nie všetko, čo je dobré pre druhého, je dobré pre mňa. A je veľmi dôležité, aby sme mali osobný vzťah s Bohom, aby sme nešli vo vleku nejakých päťdesiatich, sto ľudí. Pán Ježiš hovorí každému z nás určite niečo iné. To, že sú Božie pravdy a Božie zákony, to sa vôbec nepopiera, ale Boh hovorí a chce hovoriť zvlášť ku mne. Rovnako tak aj Panna Mária. A nemôžeme sa vyhovárať, že tomu tam Pepíkovi povedal toto, tak to budem robiť tiež. „Né, né, né, né.“ Alebo, že Pepíkovi povedal, toto nerob, tak ja to tiež nebudem robiť. Nie. Jednoducho, my musíme mať odvahu a silu a vôľu chcieť počuť, čo hovorí mne. Myslím si, že toto je veľmi dôležité.

Trávili ste veľa hodín na Zvire. Prečo by ste odporúčali aj iným pobyt na Zvire?

Vrátim sa k tým najťažším a najzúfalejším

momentom v nemocnici. Ja som potom už stále kľáčala pri lavičke. Predstavovala som si, že tam sedí Panna Mária a Pán Ježiš a držia ma za ruku, ja kľáčim a dívam sa na nich a som s nimi... Myslím si, že stráviť aj hodinu na Hore Zvir môže byť... ja som na Zvire dostala všetko to, čo som inde nedostala. Bola som prijatá, cítim sa prijatá, milovaná, cítim sa ochránená, požehnaná a bezpečne. A viem, že Boh ako prišiel do môjho života, tak tam stále je, aj Panna Mária a že ma nikdy neopustia.

V poslednom posolstve Panna Mária hovorí, aby sme boli jednoduchí a ostražití... Myslím, že jednoduchosť je v tom, sadnúť si tam v tichu a nechať Panu Máriu, aby k nám prehovorila alebo všetko jej odovzdať. A veriť, že počuje, vidí, vníma, že tam so mnou je... Ja nemôžem odporučiť, že poďte na Horu Zvir pretože... Ja nemôžem nikomu nič zaručiť. Ale jedno viem, že pre mňa tam Panna Mária je prítomná... Ak existuje nejaké miesto, kde môžem tráviť čas, tak je to Litmanová, je to Zvir. Viem, že pre mňa nie je nič, nič lepšieho, prínosnejšieho, než toto tuná. Iným to však nemôžem zaručiť, ale im to prajem...

Zhováral sa o. Vasil Kindja

Januárová duchovná obnova

O modlitbe

Istý muž sa zamiloval do jednej ženy. Dlhو neúspešne nadviehal tejto žene, do ktorej sa zamiloval a ktorá ho odmietala. A to ho veľmi trápiло. Nakoniec jeho milovaná ustúpila. „Príď tam a tam, vtedy a vtedy.“ Na dohovorenom mieste v dohovorenom čase si zamilovaný konečne mohol sadnúť vedľa milovanej. Vytiahol z vrečka zväzok ľúbostných listov, ktoré jej celé mesiace písal. Boli to listy vášnivé, plné bolesti, túžob a nádeje na lásku, spoločný život a manželstvo. Začal ich čítať svojej milovanej. A čítal ich, čítal celé hodiny, až ho žena zastavila. Povedala mu: „Ty blázon! V listoch hovoríš o tom, ako po mne túžiš. A teraz tu vedľa seba sedíme a ty sa strácaš vo svojich hlúpych listoch.“

Niektorí ľudia sedia Pánu Bohu na kolenách a stále mu predriekajú modlitby zo starých modlitebných knížiek. (Bruno Ferrero)

V tom čase Ježiš znova opustil končiny Týru a cez Sidon prišiel ku Galilejskému moru do stredu dekapolského kraja. Tam priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho vložil ruku. On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil si ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effeta,“ čo znamená: „Otvor sa!“ v tej chvíli sa mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával. A prikázal im, aby o tom nikomu nehovorili. Ale čím dôraznejšie im prikazoval, tým väčšími to rozhlasovali a s tým väčším obdivom hovorili: „Dobre robí všetko: aj hluchým dáva sluch aj nemým reč.“

Mk 7, 31 – 37

O kom je vlastne toto evanjelium? Je tam hluchonemý človek, je tam Ježiš, učeníci, ostatní ľudia...

Určite sa toto slovo týka každého z nás. Zaujímavé, že tí, čo tam dovedli hluchonemého, oni počuli dobre, dobre rozprávali. A predsa sa deje jedna vec. Ježiš im o tomto zázraku zakázal hovoriť. Čím viac im to zakazoval, tým viac o tom rozprávali. Zrejme teda nie celkom dobre počuli. Alebo lepšie povedané, neposlúchali. To je o tom, keď ti niekto povie: vieš, toto a toto, tam sa to stalo, ale pssst! Nikomu ani muk. OK, jasné, budem čušať...ale pri prvej príležitosti všetko vyklopíš, rozkrákaš do široka-d'aleka a tiež s

týmto prízvukom, aby to nešlo ďalej, nikomu ani muk...

Neposlúchali. Preto hovorili o tom, o čom nemali. Rozdiel medzi tým chudákom a ostatnými je v tom, že on o tom vedel, že zle hovorí a zle počuje, ale oni o tom nevedeli. Stále si myslím, že ten **druhý** potrebuje uzdraviť sluch a jazyk. Hluchota voči Bohu je veľmi ťažký hendikep. Ťažké postihnutie. Boh predsa stále hovorí, stále sa prihovára a dokonca kričí, ale človek nepočuje. Dokonca Ježiš ako Slovo, je stále s nami. A pretože človek nepočuje, tak potom ani nerozpráva správne. To je logické. Správne slová sa rodia z toho, že správne počúvam, že viem počúvať. Ako ťažko je rozprávať s človekom, ktorý vám stále skáče do reči. Nadýchneš sa, že už konečne čosi povieš, ale nestihneš...ten druhý len trepe a trepe a klapačka sa mu nezastaví...

Chceme hovoriť o modlitbe a správna modlitba, to je vlastne odpoveď na slovo Boha. Musím preto vedieť počúvať, aby som mohol Bohu odpovedať.

Preto je medzi ľuďmi toľko hriechu jazyka, ohovárania, nadávok, osočovania...lebo ľudia nemajú radi ticho, v ktorom by začuli Boží hlas. Chcú počúvať všetko možné, len nie to, čo hovorí Boh. Dokonca sa deje to, že čím menej človek počúva, čo hovorí Boh, tým viac je zvedavý, čo hovoria ľudia okolo neho.

Potom je tu aj problém, že ľudia sa boja počúvať Boha, čo by im tak Boh mohol povedať. Len sa skúste pýtať na niektoré životné okolnosti ľudí, opýtať sa, že „a čo ti na to povedal Boh? Čo ti na to hovorí Pán? Pýtal si sa ho?“ No, to radšej nie, to by mi tak ešte chýbalo. Ktovie, čo by Boh povedal a potom mi už fakt niet pomoci... Čo by tak Boh ešte odo mňa chcel?

Preto aj predstava niektorých ľudí je taká, že pán farár, to má byť prostredník medzi Bohom a ľuďmi, ale taký ten dobrý človečik, ktorý nám všetko to Božie slovo, trochu tak prerozpráva ako malým deťom, všetko také pekné, ťuťuli-muťuli aj to, čo je vážne, aby nám vedel tak trocha poprekrúcať, urobiť z toho peknú rozprávočku a hotovo. Lebo toto chceme počuť, tomu rozumieme, s tým sa azda nikomu z nás netreba trápiť. Ale to tak nefunguje. Preto sa mnohí ľudia, vyhýbajú tomu, aby počúvali Boha,

utekajú odtiaľ, kde Boh rozpráva... Ako v raji, keď sa Boh pýta: Adam kde si? A Adam odpovedá: tu som, počul som tvoj hlas Pane a zľakol som sa...bál som sa tvojho hlasu...

Boží zámer s človekom je krásne vykreslený v *Piesni piesní* – nevesta, cirkev – každý z nás, Ježiš ako ženích – obaja sú nedočkaví počuť konečne už hlas ženicha, tešia sa z toho vzácného stretnutia - *Holubica moja v rozsadlinách skál, v úkryte na bralách, daj zrieť mi svoju tvár, daj počuť mi svoj hlas, veď sladký je tvoj hlas a prekrásna je tvoja tvár... daj počuť mi svoj hlas!*

Na to, aby sme slovo a hlas svojho Boha vnímali ako hlas a slovo svojho miláčka, k tomu potrebujeme, aby bolo uzdravené aj naše srdce, nielen sluch. Aby sme boli schopní takejto snubnej lásky voči nemu, aby táto láska rástla, keď sme spolu, keď ho počúvam. To musí byť naozaj vzťah úprimnej lásky.

A kde sme? Ako keby kdesi medzi tou snúbenicou a Adamom... Síce sa celkom až tak nebojíme toho, aby sme počuli Boží hlas, nebojíme sa toho, čo nám Boh hovorí do života, ale zase nehoríme až takouto snúbeneckou nedočkavosťou, byť s Pánom, byť s nevestou, byť spolu so ženichom, počuť hlas, počúvať sústredene každé jedno slovo a nosiť toto slovo vo svojom srdci, tešiť sa z tohoto hlasu.

Boh naozaj ku nám nehovorí preto, aby nás káral, aby nás trestal. Veď v každom slove sa sám Boh vydáva do rúk človeka, v každom slove je Boh prítomný vo svojej láske k človeku, on chce, aby sme skrze jeho slovo zakúšali jeho vyvolenie, jeho lásku, ktorú ponúka na každý deň. Veď vieme toľko citátov z Božieho slova naspamäť... môžeme sa týmto slovom sýtiť, brániť, chrániť sa pred zlom. Lebo v každom slove je Boh sám prítomný. Preto sa nesie slávnostne kniha evanjelií vo východnej liturgii, dvíha sa s úctou nad hlavu, bozkáva sa táto kniha, lebo tam je Boh sám prítomný, všetka Božia múdrosť – doslova premúdrosť, mohli by sme pokračovať láska – či dokonca čosi viac ako láska, Božia starostlivosť, vernosť, prameň všetkého dobra.

No, kým si nenecháme uzdraviť svoj sluch, svoje srdce, nebudeme počuť toto slovo, aj keď ho možno budeme počuť, nebudeme mu rozumieť, budeme navyše aj nesprávne rozprávať, ako ten chudák z evanjelia, naše srdce bude chladné. Naše rozhovory, vyjadrenia...to budú len prázdne, zbytočné reči, ktoré ako píše apoštol

Pavol – nebudú slúžiť na potrebné budovanie a rast. To je taká škoda.

Dokonca sa nebudeme vedieť ani správne modliť. Budeme možno veľa rozprávať, ale to nebude modlitba. Budeme modlitbou nazývať niečo, čo z kresťanského hľadiska s modlitbou nemá nič spoločné. Budeme ako pohania, ktorí si myslia, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť. Budeme sa modliť ako inoverci, ako sektári, ako bludári, ktorí hovoria, že oni meditujú, aby objavili sami seba. A pritom je

to Pán, ktorý sa ti chce ukázať, je to Boh, ktorého máš objaviť, Pán ktorý sa ti chce prihovoriť. Tu nemáš objavovať seba, ale Boha, lebo potom naozaj neponúkame do sveta Boha, ale iba seba, neponúkame slovo Boha, ale iba svoje slová a svoje pochybnosti, neistoty, bludy a somariny. To je pod úroveň, to dnes tento svet od cirkvi, od kresťanov nechce! Toto nemôžeme ďalej dávať tomuto svetu, tejto spoločnosti. Tento svet hynie, spoločnosť trpí, morálka upadá... A Boh prichádza, aby uzdravoval, aby dával život, aby otváral uši a rozväzoval jazyk. Aby otváral oči, aby viedol naše kroky a posilňoval naše skutky.

Hluchonemého priviedli k Ježišovi a prosili ho, aby na neho vložil ruku. To je veľká vec. Možno by sa sám tento človek k Ježišovi nedostal. To je veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že máme iných privádzať ku Kristovi. Máme sa prihovárať za iných. To je zároveň aj trocha také nebezpečenstvo pre nás všetkých, tak pre mňa, ako kňaza, tak pre vás ako laikov, že sa modlíme len za druhých a ako keby mne nebolo treba tohto uzdravenia.

Veď predsa každý z nás potrebuje toho druhého, kto ho dovedie ku Kristovi, kto sa prihovorí aj za mňa, za kňaza u Ježiša, prihovárame sa, modlíme sa za biskupov, za pápeža.

Isto si pamätáte to úžasne silné gesto pápeža Františka, keď prvýkrát po svojom zvolení vyšiel na balkón baziliky sv. Petra a prosil o modlitbu za seba, sklonil sa a prosil, aby sa ľudia za neho v tichosti pomodlili. Až potom dal svoje prvé pápežské požehnanie. A neprestáva stále prosiť o

modlitbu. On vie, že to potrebuje.

Toto musí fungovať a nesmieme zabudnúť na túto modlitbu príhovoru za druhých. Taktiež, aby sme vedeli ďakovať za tých, ktorí sa za nás modlia.

Ďalším problémom je, keď ja sám už dávno nepočúvam Boha, nepočujem ho, čo mi hovorí, čo mám robiť. A pritom druhým ľuďom stále ešte hovorím, čo majú robiť, ako majú žiť. To je ďalšie veľké nebezpečenstvo. Tolko, aj kňazov, chodí len tak po svete a trúsia tie svoje akože rady a múdrosti a človeku sa rozum zastavuje... a ľudia často prichádzajú až do depresí. Najprv musíš počuť Boha, potom môžeš hovoriť. A keď ti Boh dá dokonca ľudí, s ktorými sa spoločne môžeš modliť a spoločne počúvať hlas Boha, deliť sa s tými ľuďmi, ako ťa Boh svojím slovom vedie a oslovuje, tak to je poklad v živote.

Počuli sme to v krátkej stati, keď priviedli hluchonemého ku Kristovi a ako keby chceli povedať, čo má Ježiš s tým človekom robiť. Takých ľudí je tiež viac ako dost. Prídu sa poradiť, ale pritom už vedia celé najsprávnejšie riešenie a v skutočnosti si len prídu vypýtať súhlas, a keď im ho nedáte, tak ste zlý, ste proti druhému, ako si to dovoľujete? Ako keby taký človek chcel povedať, no ako to, že ten Boh neposlúcha, ako, to že to takto necháva? Prečo si už konečne ten Boh nedá povedať? A druhýkrát už neprídu, idú tam, kde ich niekto pekne pohladká, učičíka, pomazná sa a je kľud. Možno títo z evanjelia videli ako Ježiš predtým uzdravil a preto im je dnes čudné, že prečo to nerobí tak, ako minule? Pozerajú, ako Ježiš berie kdesi nabok tohoto človeka... Lebo je ťažké, aby Boh moju hluchotu a nemotu uzdravil uprostred toho hluku a chaosu, ktorý je všade, kde je kopa ľudí. Boh ťa stále chce zobrať kdesi do súkromia, aby si prežil to intímne stretnutie s ním, aby si vstúpil do ticha, aby si nebol ničím rušený, aby si bol sám s Pánom, aby si sa sústredil iba na neho. Ježiš nechcel jeho hluchotu uzdravovať uprostred toho davu, uprostred toho ruchu. Niežeby nemohol. Ale on chcel byť s tým človekom trochu mimo toho ruchu, chcel s ním byť sám, v súkromí. To je na tom vzácné zo strany Boha, aj keď sa nás tu modlí veľa či menej, Boh chce s každým byť osamote, v súkromí. Iba v takej chvíli prichádzajú vzácné Božie oslovenia a usmernenia. Mohli by sme kľudne povedať, že iba v takých chvíľach

prichádza Boh. Keď je človek sám, tak ako tomu bolo aj tu na Zvire, v tejto izbičke. Keď boli samé tie deti. Ale potom všetko utíchlo. Tak sa to začalo. Keď sa tu začal všetok ten ruch a chaos, keď sa tu bili ľudia na vode, na parkovisku, na biznise. Kto tu vtedy hľadal Boha? Kto sa vtedy chcel priznať, že je hluchý? Že je nemý? Nikto. A koľko je dnes tých impulzov, slov, zvukov, rádio, televízia, internet, mobily, všetok ruch, chaos, všetko toto ovplyvňuje náš život. Človek má dojem, že keď nevie, čo sa kdesi vo svete stalo pred hodinou, tak je úplne mimo. Keď nevie, čo povedal niekto na druhom konci sveta, tak nevie nič. Preto túžime po všetkých tých slovách a nemáme už chuť na slovo Života.

Nedávno som počul, že výskum ukázal, že prvé, čo väčšina ľudí ráno vezme do ruky, je práve mobil alebo tablet alebo proste technika, ktorá človeka informuje, čo sa počas noci stalo. Hneď človek zapína teleráno a správy a počasie a už to nezastavíš do neskorej noci. Lebo musíš všetko vedieť za čerstva. Ten známy slogan, ktorý nás každý deň motivuje: „Zostaňte s nami! Dozviete sa viac“. Budete mať čerstvé informácie. A väčšinou to čerstvé je často neobjektívne.

Sme jednoducho ako rukojemníci, ako otroci všetkého toho chaosu a informačného toku. A je potrebné odísť trochu nabok s Ježišom. Že naozaj nemusím vedieť všetko, čo sa deje, všetko, o čom sa píše, všetko, čo sa odohráva na tých sociálnych sieťach. A toto musí byť voľba konkrétneho človeka, lebo ak nebudeš robiť takúto voľbu, aby si bol mimo toho všetkého, tak ti jednoducho neostane čas na modlitbu, neostane ti tá vzácna chvíľa, kedy ťa Ježiš berie trochu nabok, od ľudí, od debaty, kedy ťa odvádza z toho centra diania. Toto rozhodnutie treba robiť každý deň. Boh nechce uzdravenie ako senzáciu, preto ide s tým chorým trochu nabok. Pán chce pri-niesť zmenu nášho životného štýlu, lebo pocho-piteľne, že všetko, spoločnosť okolo mňa, všetko, čo sa hovorí, čo sa ukazuje, to má vplyv na môj život.

K tejto voľbe nás pozýva prvý žalm, to sú nádherné slová, je to akoby taký úvod k celému žaltáru, k celej knihe žalmov:

*Blažený človek, čo **nekráča podľa rady bez-božných a nechodí cestou hriešnikov, ani nevy-sedáva v kruhu rúhačov, ale v zákone Pánovom má záľubu a o jeho zákone rozjíma dňom i nocou.***

Je ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas, a jeho lístie nikdy nevädne; dari sa mu všetko, čo podniká.

No nie tak bezbožní, veru nie; tí sú ako plevy, čo vietor ženie pred sebou. Preto bezbožní neobstoja na súde, ani hriešnici v zhromaždení spravodlivých. Nad cestou spravodlivých bedlí Pán, ale cesta bezbožných vedie do záhuby.

To je voľba, či sa dnes rozhodneš pohybovať medzi ľuďmi, ktorí v Boha neveria alebo budeš naozaj medzi ľuďmi, ktorí majú záľubu v zákone Pánovom. Nechcem tým povedať, že netreba svedčiť aj pred takýmito ľuďmi, treba tam ísť, ale to môže ísť robiť človek, ktorý ja tam Bohom poslaný. Má túto misiu.

Je to dosť opovážlivé, keď dnes si mnohí povedia, že treba ísť aj na také akcie, aj medzi takúto spoločnosť, ktorá je vlastne podradnou spoločnosťou, že aj tam idú kvôli tomu, aby svedčili. Ja sa stále chcem spýtať: Kedy naposledy a ako si tam svedčil? Tak, že si sa tam opil s tou partiou? Tak, že si sa im prispôbil? Kto, komu a o kom svedčil? Povedz, kto naposledy z takých ľudí sa tam obrátil a odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi? Sú to často ľudia, ktorí sa vysmievajú z cirkvi, z posvätných vecí, ktorí sa chvália, ktorí klamú, okrádajú ľudí, neplatia im mzdu. Keď tam ideš, tak len sa zamoriš, stratiš sa úplne, stratiš pokoj srdca. To poznáte veľmi dobre zo svojich pracovísk, keď je tam taká partia, keď sú tam ľudia, ktorí nebojú proti cirkvi, proti viere – to je ten lepší prípad, ale keď sú to ľudia, ktorí sú proti Božím princípom, proti sviatkom, proti nedeli, proti životu... tam, koľko treba sily a trpezlivosti, aby tam človek obstál.

Ježiš tomu hluchonemému vložil prsty do uší, dotkol sa jeho jazyka. Tie uši potrebujú uzdravenie, aby správne počul a súčasne akoby tým, že mu tam vložil prsty, ako keby chcel naznačiť, že mu ich zároveň chce zapchať, aby nepočúval, čo nemá počuť. Uzdravenie v dvoch fázach. Nedo-voľ, aby si počul, čo nemáš počuť a zároveň buď vnímavý a citlivý na to, čo máš počuť. Poslinil si prsty a dotkol sa mu jazyka. Slina ako gesto dôvery, blízkosti. Čosi také môžeš urobiť len blíz- kemu človeku. Nepôjdeš cudziemu posliniť čelo a nepovieš mu, že tam mal čosi špinavé.

Pozdvihol oči k nebu, povzdychol. Ako keby v tom povzdychu vŕahoval toho človeka do vzťahu s Otcem, k dotyku Otca. Lebo oni toto potrebujú. Ja často neviem, čo mám povedať, niekedy sa

potrebujem spýtať skúsenejšieho kňaza, poradiť sa aj s cirkevným právnikom alebo s exorcistom, nie je k dispozícii stále pohotová odpoveď. Keď sú napr. problémy s deťmi, mne sa to pekne ho- vorí a rieši, keď ja nemám doma neposlušného, drzého pubertáka, ktorý kradne peniaze, pije, droguje, nechodí do školy, nespí doma... Čo ja tam mám poradiť? Ale stále, v každom čase sa môžem pomodliť s tým človekom. Toto potrebujú ľudia. Robiť to ako Ježiš.

Pod' teraz tu nabok, tu do kaplnky, pod' pred Božiu tvár a budeme sa spolu modliť. A vtedy ti Boh dá aj riešenie, aj ti ukáže ako ďalej. To je chvíľa, kedy Boh uzdravuje. Ježiš ho nenechal len s tým, že budem sa modliť, porozprávam sa o tebe so svojím Otcem, dám ti o pár dní vedieť. Ježiš ho berie hneď nabok, do samoty, do ticha,

do súkromia. A preto je také dôležité, modliť sa vlastnými slovami.

Keď Ježiš povie Effeta – otvor sa, tak čomu sa má ten človek otvoriť? Bo- žiemu slovu. Otvoriť sa tomuto hlasu Boha v osobnom rozho- vore. I ja som sa tomu musel učiť a stále sa tomu učím,

lebo i ja som bol naučený a vychovaný tak, že modliť sa, to znamená čosi presné, jasne naučené, bez chyby odrecitovať. A preto som sa musel a musím stále ďalej učiť inej forme, otvoriť svoje uši, srdce i jazyk tej osobnej modlitbe. Tomu povzdychu duše, v ktorom môžeme všetkých nanovo vŕahovať do úprimného vzťahu s Pánom. Do osobného rozhovoru, mimo ostatných ľudí, mimo všetkého diania a mimo všetkého ruchu okolo nás.

Tak sa spoločne môžeme teraz modliť ďalej, tak ako budeš vedieť. Svojimi slovami. S tým, čo prežívaš, s tým, čo ťa trápi a čo ťa teší. S tým buď teraz pred Pánom, nechaj sa ním pozvať tro- cha nabok, do súkromia. On chce byť osobne s tebou. Chce aj tebe teraz v tichu povedať Effeta, otvor sa, pre moje slovo, tvoje uši, tvoj jazyk, tvoje srdce... nech sú teraz otvorené pre Božiu milosť, pre Jeho slovo. Amen.

Spracoval o. Marcel Pisiso

Rok rodiny

Modlitba k Svätej rodine

*Ježiš, Mária a Jozef,
vo vás kontemplujeme
žiaru pravej lásky,
na vás sa s dôverou obraciame.*

*Svätá nazaretská rodina,
urob aj z našich rodín
miesta spoločenstva a
večeradlá modlitby,
opravdivé školy evanjelia
a malé domáce cirkvi.*

*Svätá nazaretská rodina,
nech sa viac v rodinách nezakusuje
násilie, uzavretosť a rozdelenie:
každému, kto bol zranený alebo pohoršený,
nech sa čoskoro dostane útecha a uzdravenie.*

*Svätá nazaretská rodina,
nech budúca biskupská synoda
dokáže všetkých nanovo upevniť vo vedomí
posvätného a nedotknuteľného charakteru rodiny,
jej krásy v Božom pláne.*

*Ježiš, Mária a Jozef,
vypočujte a vyslyšte našu prosbu. Amen.“*

pápež František